

Sex, løgne og børne-tv

LULU JACOBSEN

Det er svært at blive voksen. Som mor til tre børn på vej i puberteten, mindes Lulu Jacobsen sine egne spæde forestillinger om sex og romantik i skyggen af forældrenes turbulente ægteskab.

#medmigSELVicentrum

Lulu Jacobsen er landskabsarkitekt og underviser på Københavns Universitet. Hun har skrevet en del (primært non-fiktion), men billedet er den første selfie, hun har taget

DET ER MORGEN, og mor står i køkkenet og laver morgenmad til sig selv, da jeg kommer ned fra 1.-salen.

Der dufter af kornkaffe og ristet brød. Mors helbred har ikke været så godt de seneste år, så hun har været på et kursted i flere måneder. Imens har mine mindre søskende og jeg været alene med far, når han ellers ikke var på arbejde.

– Mor, er du her?, siger jeg overrasket og falder hende om halsen. Jeg ved slet ikke, hvor jeg skal gøre af mig selv af bar glæde.

– Ja, de sendte mig hjem i går aftes.

– Men hvordan har du det? Jeg indsnuser duften af min mor. Hun er i sin brune busseronne og har det lilla tørklæde om halsen.

– Jeg har det bedre.

– Er du helt rask nu?

– Helt rask bliver jeg nok aldrig, jeg er et af de mennesker, som ifølge Darwin ikke skulle have lov at overleve her på Jorden.

– Det bestemmer Darwin da ikke, siger jeg.

FAR KOMMER UD i køkkenet i stribet pyjamas med en avis i hånden. Han tænder for radioen og roder lidt i køleskabet. Her finder han en halv liter yoghurt, som han drikker direkte af kartonen, før han sætter sig ned ved bordet.

Jeg kan høre, at Søs og Lillebror også er stået op. De leger med troldedukker og er

SELFIE. Blikket er vendt mod barndommens land hos dagens blomstrende kronikør.

ved at bygge en by til dem.

– Er det ikke dejligt, at mor er kommet hjem? jubler jeg.

– Hrmmmf, siger far og trækker sine pyjamasbukser op, så elastikken når op om den runde mave.

– Din far er ikke så glad i dag, siger mor.

– Hvorfor dog ikke?, spørger jeg.

– Ja, det må du nok spørge om. Han havde nogle tåbelige ideer i går.

– Hvad mener du med det?

– Han ville bolle med mig.

– Ad, hvor ulækkert, siger jeg og begynder at smøre en syltetøjsmad. Jeg kan ikke lide at kigge på ham.

Far rejser sig op, trækker op i pyjamasbukserne og går ind på sit værelse.

– Ja, sådan er din far en gang imellem, men vi har jo allerede tre søde børn, så

hvad skulle vi dog gøre det for.

– Tænk, at han kan være sådan, siger jeg.

EFTER morgenmaden cykler jeg over til Laila. Vi sidder ude i hendes værelse, en skurvogn, der er indrettet med bord, seng, gulvtæppe, skab og en reol med blade.

På væggen hænger en plakat med 'Grease'. Vinden trænger gennem den tynde bræddewæg, og vinduet er utæt, så vi sidder under hendes dyne begge to. Jeg sidder i fodenden. Vi læser Starlet og Mit Livs Novelle. Jeg synes, at lugten af fugt passer godt til værelset.

– ER DET ET godt blad?

– Mmnn, det handler rigtig meget om kærlighed, svarer hun og nikker hurtigt.

– Må du egentlig godt læse de her blade for din mor?, spørger jeg.

– Hun er da ligeglad ... hvorfor skulle hun ikke være det?

– Jeg mener, det slutter jo tit med, at de kysser hinanden og sådan.

– Og hva' så, det dør man sgu da ikke af, vel. Hun ser uforstående på mig.

– Her, siger hun, det her er smadder godt, læs det!, hun stikker mig et Mit Livs Novelle.

– Har du aldrig været forelsket?, spørger hun lidt efter.

– Hold da op med det pjat, svarer jeg.

VI LÆSER videre.

Hun sidder med hagen hvilende på begge hænder og kigger tomt ud i luften

– Har du?, får jeg forsigtigt spurgt.

– Hundrede gange, og jeg har også kysset, siger hun og ruller om på ryggen som en killing.

– Med hvem?

– Dem, jeg var

forelsket i, eller omvendt ..., siger hun.

Hun rejser sig op og børster bukserne af.

– Nå, men jeg må hjemad, siger jeg og går ud til min cykel.

DA JEG KOMMER hjem, sidder mor ved arbejdsbordet i stuen og ser temmelig sur ud. Hun sidder med hagen hvilende på begge hænder og kigger tomt ud i luften. Troels Trier og resten af Røde Mor kører på grammofofonen. Pladen er gået i hak. »Inde i min krop, der raser længslen«, synger Troels Trier igen og igen. Jeg går hen og dasker til grammofofonen, så pick-uppen gør et hop. Sangen går videre: »Jeg kan ikke sove mer'«. Mors øjne følger en flue, der ser ud til ikke at kunne bestemme sig for, om den skal lande på bordet eller flyve videre ud et andet sted hen.

– ER DER NOGET galt?, spørger jeg hende.

– Nej, nej, hvorfor skulle der dog være det, svarer hun. Jeg har bare lidt ondt i maven. Måske er jeg ikke helt rask.

... Sex, løgne og børne-tv

– Hmm, skal vi aldrig lave noget sjovt? Hvad med at tage på skovtur med mad og tæppe, ligesom andre familier gør?
– Mor, far og børn i bil med kaffekande og kiks. Nej, så småborgerlige bliver vi aldrig, det må være nok med din fars dobbeltmoral!
– Hvad mener du med det?
– Bare rolig, det ordner sig igen.
– Hvad er en dobbeltmoral?
– Dobbeltmoral er, når man siger, at man *ikke* vil have en sød lille elskerinde med langt mørkt hår og store bryster, som kommer, når man kalder – og så alligevel har det!
– Har far da det?
– Ja, men forhåbentlig kun et par timer endnu. Jeg har bedt ham om at tage hen til hende dullen og gøre det forbi. Når han kommer hjem igen om et par timer, er alt som før!

JEG GÅR OP på mit værelse og sætter mig ved skrivebordet under skråvæggen. Jeg finder en blyant og et stykke papir. Jeg prøver at tegne en familie, der er en rigtig familie. Men jeg ved ikke, hvordan man skal tegne dem, så de ikke bliver småborgerlige, det bliver de så let. Hvordan kan man blive en rigtig familie, når man ikke må være småborgerlig. Jeg synes ikke, at Lailas familie er småborgerlig, selvom de laver ting sammen. Faktisk tror jeg også, at de har været på skovtur med mad og tæppe, selvom de ikke engang har nogen bil.

JEG BESLUTTER mig for at prøve en anden familie. Hvis jeg flytter over til Laila i en tid, vil mor måske lægge mærke til, at jeg ikke længere er en del af familien, og på

Hvis jeg flytter over til Laila i en tid, vil mor måske lægge mærke til, at jeg ikke længe er en del af familien, og på et tidspunkt vil hun undre sig over, hvor jeg er

de, som man binder på en gren. Jeg finder en passende gren i haven, tager mit brune tørklæde med guldfrynser og pakker lidt tøj og min tandbørste. Så lister jeg ned ad trappen, tager min jakke på og grenen over skulderen.
– Jeg tager selv på skovtur!, råber jeg og smækker døren.

DET ER SVÆRT at få gren og bylt til at sidde fast på cyklens bagagebærer, og efter at jeg har kørt lidt hen ad villavejen, glider tingene ned, og grenen er lige ved at komme ind i hjulet. Jeg stopper op og får sat bylten ordentligt fast. Hvis jeg lader grenen stikke ud bagtil, kan det lade sig gøre. Jeg synes egentlig, at det er en lidt upraktisk anordning med sådan en bylt og gren, men jeg har jo set i fjernsynet, at det er sådan, man gør.

Idet jeg svinger ind i indkørslen hos Laila, er jeg ganske tilfreds med min præstation indtil videre.

– Hej, kommer du allerede igen?, siger

et tidspunkt vil hun undre sig over, hvor jeg er. Måske vil hun på et tidspunkt komme til at savne mig, og efter en uge vil hun måske ligefrem begynde at lede efter mig. Jeg har set i tegneseriehæfter, at hvis man skal løbe rigtigt hjemmefra, skal man pakke sit tøj og sin tandbørste i et tørklæde,

Laila.

– Ja, jeg kedede mig, svarer jeg. Må jeg godt sove her?

– Ja, fint, hvis du lader være med at kilde mig, kan du sove i min fodende, siger hun.

DA DET ER VED at blive mørkt, spørger Lailas mor, om min mor ved, hvor jeg er, og om jeg har fået lov at sove hos dem. – Ja, lyver jeg. Klokkeren ti ringer mor for at høre, om jeg er hos Laila. Jeg får hende i røret.

– Du skal lige huske at sige, hvor du går hen, ikke?, siger mor bestemt.

– Jamen, det var ikke noget, jeg havde glemt, siger jeg.

– Kommer du hjem i aften?, spørger hun.

– Hør nu her, siger jeg, jeg er faktisk løbet hjemmefra...

– Det er fint, du må gerne sove der, god nat.

– Nej, vent nu lige lidt, du skulle ikke have ringet allerede i dag! Hvordan vidste du, at jeg var her?

– Hvor skulle du ellers være. Har du måske andre veninder end hende Laila dér? Mor lægger røret på.

NU VED JEG slet ikke, om jeg gider blive her, men så kan jeg høre, at Laila kalder ude fra toilettet.

– Se, jeg kan tisse baglæns på toilettet, siger hun, skrævende over toilettet med ansigtet ind mod væggen.

– Du er for meget, siger jeg og finder min tandbørste frem fra bylten og tænker, at det faktisk er helt i orden, at hun er for meget. Laila er min bedste veninde,

og vi er født den samme dag. Jeg beslut-

Laila skal lige til at stikke sine kildefingre i siderne på mig, da hun stopper bevægelsen og bliver siddende i sengen

forårmorgener, før solen får rigtig fat. Lailas ben ligger ind over min hovedpudder, og mine hænger ud over sengens kant. Selvom vi er to tynde piger næsten uden former, er der ikke meget plads i den smalle seng. Jeg sætter mig op og kigger ud ad vinduet. Jeg kan se to fugle i naboens træ, der hopper rundt på grene. Laila skal lige til at stikke sine kildefingre i siderne på mig, da hun stopper bevægelsen og bliver siddende i sengen. Hun har en lang forvasket flannelsnatkjole på med orange og gule blomster.

– VIL DU GÅ I seng med en mand, når du bliver stor?, spørger hun.

– Mener du, sådan rigtigt i seng?

– Ja, uden tøj, og du ved. Hun laver det frække tegn med pegefingern frem og tilbage gennem en cirkel af den anden hånds pegefingern og tommeltot.

– Hmm, det ved jeg ikke rigtig. Vil du?

– Ja, helt sikkert, især hvis han ligner John Travolta.

– Johntra, vol'ta' mig!, synger jeg. Laila rækker tunge.

– Årh, du er bare misundelig, fordi jeg

ter mig for at blive til i morgen, selvom jeg må indse, at jeg ikke længere kan sige, at jeg er løbet hjemmefra.

NÆSTE MORGEN i skurvognen vågner vi begge tidligt. Lyset er trængt ind bag de gule gardiner. Luftten er kold, som på

har fundet min type. Hvad med dig, er der slet ikke nogen slags mænd, du er vild med? Du kan tage en test her i dette blad, siger hun og rækker mig et Starlet-blad fra bunken på gulvet.

– Nej, jeg tror nærmere, at jeg ved, hvad jeg *ikke* ønsker mig ..., siger jeg og kigger ud på fuglene i naboens træ. Det ser ud, som om de er ved at bygge rede.

– Hvem er så *ikke* din type?

– En tyk mand, som har en elskerinde og masser af dobbeltmoral. Det er til at blive syg af.

JEG KØRER HJEM ved 1-tiden. Da jeg kommer ind og råber hej, er der ikke nogen, som svarer. Stemningen i huset er ikke, som den plejer, denne eftermiddag. Jeg kan mærke, at der er noget galt, og går rundt i huset.

Køkkenet ligner sig selv, døren til fars soveværelse er låst som sædvanlig, men *stuen* har forandret sig. Det er et stort kaos. Spisebordet er væltet, og den afrikanske dug ligger på gulvet. Gulvvaserne ligger ned med de tørrede blomster og siv ved siden af.

Den store tunge gyngestol af mahogni er også væltet. Ryglænet stikker ind i fjernsynet. Glasset fra skærmen ligner små stykker is i det bløde tæppe.

Jeg går ovenpå. Lillebror sidder på sit værelse og studerer en bog om skovmyrer. Han kan ikke læse endnu, så han kigger mest på billeder. Han har lagt en single på vores børnegrammofon og spiller den igen og igen. »She loves you, yeah, yeah, yeah« med The Beatles.

– Hvor er de andre?, spørger jeg

– Far kom ikke hjem i går, så mor er sur. Hun har lagt sig på sit værelse og siger, at

hun ikke er helt rask. Døren er låst, så du må nok hellere være stille. Søs er taget på skovtur alene, men jeg gad ikke tage med.

– Hvad, hvor er så far?

– Han er stadig over hos hende dér elskovinden og forklare, hvorfor de ikke kan være kærster. Mor siger, at han bare kan blive dér.

– Det hedder elskerinde, retter jeg ham.

Jeg sætter mig hen ved siden af ham og læser højt for ham om de røde og sorte skovmyrer. På et tidspunkt ser han bekymret op på mig:

– Mor har smadret fjernsynet. Tror du aldrig, vi kommer til at kunne se fjernsyn igen? Der kommer 'Snuden' i aften.

– Bare rolig, vi tager over til Laila og ser 'Snuden' i fjernsynet, siger jeg og pakker to bylter med tøj, tandbørster og bogen om skovmyrer.

LULU JACOBSEN

AUTOFIKTION FOR ALLE

MED MIG SELV I CENTRUM

Skriv en tekst på ca. 2.000 ord, tag en selfie, og send det hele til kronik@pol.dk.

Forfatterne Jacob Skyggebjerg og Katinka My Jones samt kronikredaktør Christoffer Emil Bruun udgør en lille redaktion, som vurderer, udvælger og redigerer teksterne.